

TRÚNG SỐ ĐỘC ĐẮC

Tràm Cà Mau

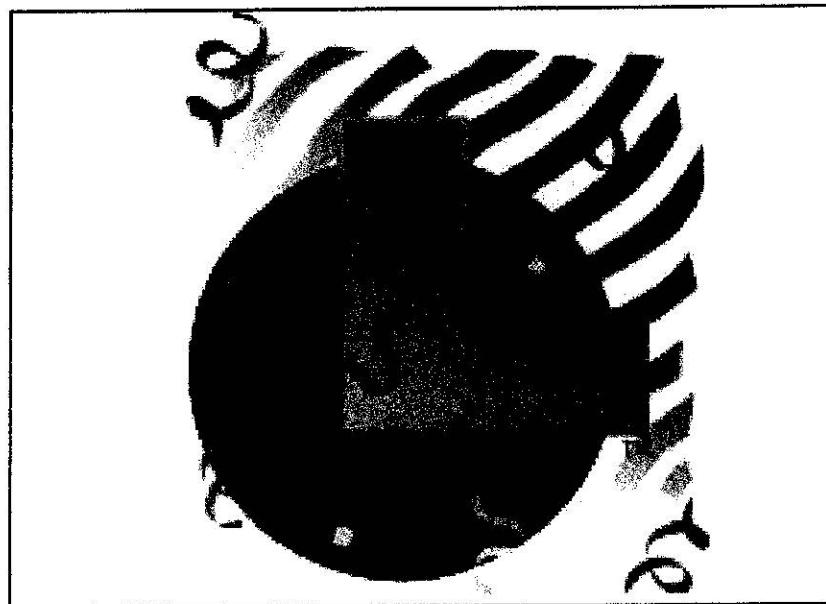
Nữa đêm lúc một giờ sáng, ông Nam và vợ là bà Lan dậy bật đèn lên. Tóc tai rũ rượi, bà Lan thét:

“ Tôi hết chịu nỗi ông rồi, con người ti tiện, chỉ biết nghĩ đến bản thân mà thôi. Tôi không sống nỗi với ông nữa đâu. Tôi đã không có hạnh phúc từ bao nhiêu năm nay, biết bao nhiêu là cay đắng chịu đựng.”

Ông Nam cũng run run gằn giọng :

“ Ai chịu đựng ai? Tôi mất hết bạn bè, mất hết bà con vì bà ghen tuông ích kỷ, tôi đã hy sinh cả mộng tưởng của đời tôi cho bà, để được bà

khuya. Cả hai người đều tranh nhau nói cùng một lúc, nói cho đã tức, không cần biết đối phương có nghe hay không. Và ngay cả chính người nói, đôi khi cũng không biết chính họ đang nói gì. Trong lòng họ sôi lên như nồi nước trên lửa bùng. Böyle giờ, cả hai người sẵn sàng li dị, không cần biết hậu quả về sau, không cần biết hai đứa con nằm ngủ trong phòng riêng đã thức giấc và đang khóc vì bố mẹ gây gỗ nhau. Câu chuyện xích mích xảy ra khởi đầu vì một tấm giấy số, mà lô độc đắc lên đến hai mươi triệu đô la. Tấm vé số chưa trúng, vì ngày hôm sau mới xổ số. Hai ông bà nữa đêm thức giấc đi uống nước và nằm mơ mộng bàn chuyện trúng số sẽ làm gì. Giấc mơ thành triệu phú ban đầu được vẽ vời rất đẹp đẽ và thơ mộng làm hai ông bà sung sướng cười hăng hắc. Hạnh phúc lắm.

đáp lại bằng sự vô ơn, bằng lời cay độc như dao chém qua tim. Bà muốn li dị hắn, tôi ăn mừng đó.”

Cứ lời qua tiếng lại, càng lúc lời nói càng cay độc, càng khó nghe, càng vô căn cứ, không có nghĩa lý gì cả. Rồi ông bà bươi móc lầm lỗi cũ của nhau ra mà bêu rếu, chê bai nhau giữa đêm

Ông nói rằng, chỉ tốn một đồng bạc thôi mà mua được không biết bao nhiêu là hy vọng và niềm vui, rẻ quá, tội chi mà không mua. Nhưng khi bàn đến việc cho bà con bên ông Nam, bà con bên bà Lan, người này, người kia bao nhiêu tiền thì hai người bất đồng ý kiến. Bất đồng này càng lúc càng khơi rộng và cãi nhau.

Bà Lan cho rằng nhiều người bên gia đình ông Nam hay ý lại, không nên cho nhiều, tiêu phí và làm cho họ hứa thêm. Ông Nam thì không đồng ý mua nhà nghỉ mát bên bờ biển cho gia đình anh bà Lan. Câu chuyện bất đồng từ đó, không ai nhịn ai. Lời nói càng lúc càng đụng chạm đến gia đình nhau, và thành chuyện lớn. Tấm vé số chưa xổ, và chưa trúng mà đi đến kết quả hai vợ chồng đòi đưa nhau ra tòa li dị.

Bực mình quá, ông Nam mở cửa ra vườn sau, gió lạnh đêm khuya làm ông bớt nóng đầu. Ông thò tay mò trong một hốc chậu hoa, lôi ra bao thuốc lá và hộp quẹt đốt thuốc hút. Bây giờ thì ông hiên ngang hút thuốc, không phải lén lút vì sợ vợ ghen gổ, ngăn cản. Hút xong ông cũng sẽ không cần nhai kẹo cao su để khử mùi khói thuốc. Ông lầm thầm : “ Sống như thế này, thì sống lâu làm chó gì”. Đốt thuốc đi lui đi tới trong vườn, ông Nam thấy mình tinh táo sáng suốt hơn, và nghĩ đến khi ra tòa án li dị, luật sư và quan tòa hỏi lý do, mà nói ra thì họ cười cho thối đầu. Còn tệ hơn chuyện chưa đỗ ông nghè đã đe hàng tổng, chưa bắt được hổ đã bán da. Ông ngồi xuống ghế đá nhỏ trong vườn, nhìn lên trời cao, và thấy rõ ràng cái khôi hài của hai vợ chồng. Thật là vô lý thậm tệ. Đúng là cái sẩy nẩy cái ung. Ông hút hết ba điếu thuốc, sương đêm xuống lạnh làm ông tỉnh táo hơn, mở cửa đi vào nhà thấy bà đang nửa nằm nửa ngồi khóc tì té trên ghế bành. Ông Nam thấy thương vợ quá, đến ngồi bên cạnh và hỏi nhỏ : “ Anh muốn nói với em một điều cho rõ ràng.” “ Còn gì không rõ ràng nữa đâu.” Bà Lan nói giọng đầy nước mắt bi thảm.

“ Em muốn li dị cũng được, nhưng khó nhất là khi ra tòa, phải khai lý do li dị, lấy mo nào mà che mặt cho bớt xấu bổ. Vợ chồng li dị vì tấm vé số chưa xổ, vì số tiền triệu chưa trúng.”

Bà quay lại nhìn ông và cười, vì nhận ra cái vô lý của hai người. Ông Nam lau nước mắt cho bà Lan, quàng tay qua vai bà. Bà dứt đầu vào ngực

ông. Hai người ngồi im lặng một lúc, rồi bắt đầu nói chuyện với nhau bằng lời lẻ tử tế dịu dàng. Bà Lan đến trước bàn thờ, rút ba que nhang ra đốt, rồi cùng ông lạy trời đất mấy lạy, cầu cho đừng trúng số mà gia đình đổ bể, con cái khổ một đời. Lạy xong, hai ông bà cười ngất và rủ nhau đi ngủ. Đang nằm, ông Nam nhởn dậy, bà hỏi ông đi đâu, ông trả lời là đi tìm tấm vé số để xé đi, chính nó là thủ phạm gây bất hạnh cho gia đình. Bà Lan nói là gấp gáp gì, để sáng mai dậy rồi xé cũng không muộn. Ông lại nằm xuống và hai vợ chồng ngủ ngon giấc trong êm đềm.

Tấm vé số để quên đâu đó trong nhà, ông Nam quên xé bỏ. Sáng chủ nhật tuần ấy, ông Nam dậy sớm chạy bộ, ghé tiệm bách hóa mua vài thứ cần thiết, đưa hai đứa con đi học Việt Ngữ, và về nhà rủ bà Lan ra tiệm Mỹ Dennis trong khu thương mại gần nhà ăn điểm tâm lúc gần mười một giờ. Tiệm đông khách, đủ cả các hạng người già trẻ, khách ăn điểm tâm ngày chủ nhật có cái phong thái nhàn nhã và thường thức cà phê đọc báo trong thời gian chờ đợi món ăn. Không ai gấp gáp cả. Ông Nam cũng mua tờ báo đọc tin tức thể thao, bà xem quảng cáo hàng bán rẻ, bán xôn. Hai người cũng thông thả chờ đợi thức ăn chưa nấu xong.

Ông Nam móc túi, lấy bút ghi một địa chỉ trên báo vào tờ danh thiếp trong ví. Ông thấy tấm vé số xếp đôi thẳng thắn nằm đó. Ông lật báo chủ nhật ra dò . Ông run run, trúng hai số đầu, ba số, bốn số, năm số , và số cuối cùng cũng trúng luôn. Ông dụi mắt, dò lại một lần nữa. Đúng là ông đã trúng số độc đắc hai mươi triệu đô la Mỹ. Mặt ông xanh mét, ông thử véo vào đùi xem có cảm giác hay không, hay là đang nằm mộng. Đúng, cái véo làm ông đau lấm không thể nằm mộng được. Ông Nam dò lại sáu số thêm lần nữa, và xem ngày trên vé có đúng với ngày xổ hay không. Hoàn toàn đúng. Bà Lan đang đọc báo không để ý, và không ngược mặt

lên nhìn khi nghe ông gọi nho nhỏ giọng run run : “ Em ơi ” . Bà trả lời: “ Gì thế ” . Ông nói tiếp : “ Nếu có trúng số độc đắc thì mình đừng gây gổ nhau nghe, đừng ai làm trái ý ai cả nghe. Rán giữ gìn hòa thuận nghe ” . Bà Lan cười và dạ lớn cho ông Nam vui lòng. Bà ngược lên nhìn, và thấy mặt ông Nam xanh mét, run rẩy, mồ hôi chảy thành dòng trên má. Bà hoảng hốt : “ Chết, anh trúng gió rồi đó. Có sao không? ” . Ông thều thào : “ Không phải trúng gió, nầy em xem đây, mình trúng số độc đắc hai mươi triệu thật em à ” . Ban đầu bà Lan tưởng ông nói đùa chơi, nhưng thấy dáng điệu bất thường của ông, bà dựt tấm vé số và tờ báo trên tay ông Nam mà dò. Bà Lan thét lên một tiếng to mừng rỡ, làm tất cả thực khách trong quán quay lại nhìn bà. Bà Lan nhảy cồn lên, đưa tấm vé số lên cao và la:

“ Trúng số độc đắc hai mươi triệu, trúng hai mươi triệu. Như nầm mơ. Hai mươi triệu.”

“ Khoan mừng vội, để tôi kiểm soát giúp xem có đúng hay không đã ” Ông chủ quán chạy lại và cầm tờ báo dò, nhìn qua nhìn lại một lúc. Ông nhảy nhõm lên la lớn hơn bà Lan lúc nãy : “ Độc đắc hai mươi triệu, độc đắc hai mươi triệu. May mắn, may mắn quá ” . Vài người khách cũng chạy đến và họ thấy đúng là số độc đắc. Họ công kênh ông Nam và bà Lan lên vai, đi quanh quán mấy vòng trong quán, vừa đi vừa la lớn: “ Triệu phú, triệu phú, lô độc đắc hai mươi triệu. Hai mươi triệu ” . Thực khách trong quán chừng hơn năm mươi người cũng hô theo vui vẻ như chính họ trúng số. Bà Lan đứng lên quây rượu và tuyên bố lớn : “ Hôm nay vợ chồng tôi trả hết tiền ăn cho mọi người trong quán này ” . Tiếng hoan hô vang dậy, làm mấy người khách mới bước vào quán phải thẹn lui vì không hiểu có chuyện gì xảy ra. Ông Nam đưa thẻ tín dụng cho ông chủ quán để trả tiền ăn cho tất cả mọi người. Có người hỏi lớn : Trúng số rồi thì định làm gì? Về hưu hay ra kinh

doanh gì không? Hay đi chơi vòng quanh thế giới ” . Ông Nam trả lời : “ Thưa quý ông quý bà, chúng tôi vẫn sống cuộc đời bình thường như hôm nay, vẫn đi làm việc cũ, sống đời sống cũ, không có gì thay đổi hết à ” . Cả quán vỗ tay rào rào thán phục cái thái độ suy tư và cách sống của ông bà Nam. Ông Nam cười thầm vì ông đã nói dối cho thiên hạ ngán chơi.

Ông bà không ăn nữa, mừng quá làm sao mà nuốt trôi thức ăn. Bà Lan ôm ông Nam và hôn lia lịa. Hai vợ chồng lái xe ra về. Bà nói:

“ May mà em cản, không để anh xé tấm vé số ngay đêm đó. Cũng may mà hôm sau anh quên xé. Trời xui khiến cả anh à. Nếu hôm đó không cãi nhau, thì bây giờ mình làm sao biết nhường nhịn nhau để giữ gìn hạnh phúc. Vừa có hạnh phúc vừa có tiền, hay là Trời Phật thương mình phò trợ cho trúng số.”

Ông Nam nói : “ Hôm đó hai đứa cầu xin Trời Phật đừng để mình trúng số, mà nay lại trúng, không chừng có chuyện gì không may xảy ra sau này ” .

Bà Lan xì một tiếng dài , tuy trong lòng bà cũng hơi lo, nhưng nói khéo lấp: “Chuyện gì mà chuyện. Lòng thành mình đến tai Trời Phật, được thương và cho trúng số.”

Ông Nam vui lắm, lái xe chạy chậm hơn thường ngày, vì sợ gây tai nạn. Ông nói với vợ : “ Ở xứ này, mình không có tài sản gì cả, có cán người ta cụt luôn hai chân, cũng không sao. Họ mà biết mình trúng số, làm đứt một sợi lông chân họ cũng kiện ra tòa đòi bạc triệu. Mình cứ từ từ mà lái xe. Về đến nhà, theo đề nghị của bà, ông Nam mở sổ điện thoại tìm mua một cái hộp chống cháy, để cất cái vé số vào đó. Lỡ hôm nay hỏa hoạn có xảy ra, thì cũng không lo.

Ông bà thỏa thuận chia tiền lảnh được thành năm phần. Phần đầu tiên để làm phước thiện, trả lại ơn cho trời đất. Phần thứ hai, để dành chia cho hai đứa con, lo cho việc học của chúng, và sau này cho nó làm vốn. Phần thứ ba

để nuôi sống gia đình. Hai phần còn lại, thì bà lãnh một phần, ông lãnh một phần, để giúp đỡ bà con. Ông muốn giúp ai bao nhiêu thì giúp, bà muốn cho ai bao nhiêu thì cho, không ai bàn và xá vào chuyện của ai. Thế là mọi sự yên ổn. Bà bắt ông phải thế độc, là cho ai thì cho, chứ không được cho các bà bạn gái xưa của ông một xu.

Ông Nam bà Lan chưa lãnh tiền ngay, muốn để cho những xôn xao, náo nức ban đầu hạ xuống đã, để khỏi lấy những quyết định sai lầm. Ông bà cứ đi làm như cũ, và khi nào lãnh được tiền trong tay, giữ một thời gian vài tháng, mới nghỉ việc. Bà Lan dặn ông Nam khoan tuyêん bố gì hết trong bà con, vì người ta biết, thì sẽ đến bối xấu, cho người này nhiều, người kia ít, sẽ gây ra giận hờn, ghét bỏ. Nếu giúp đỡ cho gia đình, thì cũng sẽ hết sức kín đáo, và chuyện trúng số phải dấu hết bà con họ hàng.

Họ vạch ra kế hoạch mua một căn nhà nghỉ mát ở Florida, một căn ở Hawaii, và mua thêm một căn nhà trên bờ biển Nha Trang. Họ sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới chơi, đi và sống cho thỏa chí giang hồ. Ông Nam định mua một căn nhà có nhiều phòng ở vùng Sài Gòn, thuê một người trông nom, trong nhà luôn có gạo, thịt, thức ăn, mì gói, bạn bè xa gần ai muốn ghé lại ăn ở bao nhiêu ngày cũng được, bà con lối đường lõi bước ghé vào ăn ngủ. Hai ông bà sẽ không đầu tư, không kinh doanh gì cả. Đời sống cứ an nhàn mà tiến tới.

Ông Nam vẫn đi làm, và thấy mọi người trong sở đáng yêu hơn, tử tế hơn. Ông cười với mọi người, và sung sướng biết mình không phải đi làm để kiếm cơm. Công việc có vẻ như nhẹ nhàng hơn không bị căng thẳng như trước đây. Một buổi sáng, gặp ông giám đốc kiêm chủ sở trong thang máy, ông Nam cười vui vẻ, và bắt tay ông ta, còn nói thêm vài câu khôi hài rồi cười ha hả. Thấy ông này cũng tầm thường, cũng không có gì là quan trọng như lúc trước.

Trước đây mỗi lần gặp ông là chỉ cúi chào kính cẩn, và im lặng, không nói gì, vì sợ lỡ lời, ông hiểu lầm thì mệt. Mấy đồng nghiệp khác thấy thái độ của ông Nam đối với ông giám đốc mà ngạc nhiên. Trong sở, nhiều ông có chút chức vụ, lúc nào cũng đăm đăm quan trọng, áo quần chỉnh tề, thẳng nếp, nói năng như có gang thép trong mồm, thì bây giờ ông Nam thấy họ không khác chi những tên hề, đóng vở bi hài kịch của cuộc đời. Những ông hung hăng quan trọng này, về nhà cũng bị vợ nạt cho không kịp vuốt mặt. Tuy quyết định là tiếp tục làm việc thêm một tháng mới đi lãnh tiền trúng số, nhưng ông Nam, bà Lan nóng lòng không chờ được. Mỗi hai tuần thôi, hai ông bà hẹn gặp luật sư để làm thủ tục lãnh tiền. Thà mất cho luật sư một ít tiền, mà chắc chắn, khỏi bị hố, khỏi bị phiền toái.

Luật sư ra tận cửa đón hai ông bà Nam, Lan và chào nhau như bạn bè thân thiết lâu ngày, nói cười hể hả. Ông Nam ôm cái hộp chống lửa có chứa tấm vé số và tờ báo ghi kết quả xổ số đặt trên bàn. Hai vợ chồng ông Nam ngồi hai ghế đối diện. Ông luật sư cẩn thận khóa cửa phòng lại. Ông Nam trịnh trọng mở hộp, đưa tấm vé số và tờ báo ra. Ông luật sư cầm tấm vé số dò lại cho ăn chắc. Rồi lật qua lật lại tấm vé số, hỏi ông Nam: "Ông có lấy lộn tờ vé số không?" Ông Nam và bà Lan cùng lên tiếng: "Làm sao mà lộn được?". Ông luật sư nở một nụ cười bí mật, lạ kỳ và nói chậm rãi:

"Đây không phải là tấm vé số, đây là tấm kết quả xổ số."

Bà Lan la lớn: "Tấm vé số đây mà, nếu là tấm kết quả, thì có ghi bao nhiêu người trúng được bao nhiêu tiền, chứ đâu có như thế này. Thôi ông ơi, làm luật sư mà gà mờ."

Ông luật sư điềm đạm giải thích: "Tấm kết quả, cũng được máy vi tính in ra trên cùng một loại giấy với tấm vé số thật. Nếu tấm kết quả in ngay sau khi xổ số, khi chưa đếm có bao nhiêu

người trúng, thì chỉ in có một dòng như tẩm này. Sau khi máy kiểm điểm xong, mới in đầy đủ, và ghi có bao nhiêu người trúng bao nhiêu tiền. Ông bà lầm rồi, xem kỹ lại đi.”

Bà Lan mặt xanh như tàu lá chuối, té cái rầm, ông Nam đỡ không kịp, bà nằm nghiêng sòng soái trên sàn nhà. Ông luật sư hốt hoảng kêu xe cấp cứu chở bà ngay vào bệnh viện. Ông Nam cũng ngập thở suýt ngất đi, nhưng trong phút nguy cấp của vợ, ông hít thật sâu cầm cự được, miệng ông đắng nghét, cổ ông khô khốc. Trời đất như sụp đổ. Ông cầu nguyện cho vợ ông được an lành, đừng có gì nguy hiểm.

Đến bệnh viện ông Nam ngồi bên giường vợ, bà Lan thiêm thiếp. Khi bà mơ màng tỉnh dậy, ông Nam kể nho nhỏ cho bà nghe: “Em biết không, anh vừa nằm mơ thấy trúng số hai mươi triệu, hai vợ chồng mình cãi nhau vì tiền bạc mà bỏ nhau, hai đứa con mình bỏ đi hoang thành kẻ không nhà. Tỉnh dậy, thấy mình không trúng số, anh mừng quá. Anh còn có em, còn có hai con, sống trong hạnh phúc với công việc hiện tại của mình.”. Bà Lan nắm chặt tay chồng, nước mắt ràn rụa: “Em cũng nằm mơ trúng số độc đắc, mà không lạnh được đồng nào. Tiền bạc đâu có mua ra hạnh phúc anh nhỉ. Mình cứ vui với những gì mình có, là sướng nhất. Mình đâu có đối rách, túng thiếu, nợ nần gì, cần chi nhiều tiền. Mình đang sung sướng mà.”

Bà Lan bị nhồi máu cơ tim, nằm nghỉ ngơi ở nhà một tuần rồi trở lại đi làm như thường. Sau hai tuần tưởng mình là đa triệu phú, bà Lan thấy mọi sự trở thành tầm thường, và công việc bà làm cũng không còn hăng hái như xưa. Ông Nam cũng đến sở với một thái độ khác, gấp lại ông giám đốc kiêm chủ công ty trong cầu thang, ông Nam cũng chỉ kính cẩn cúi chào, như cái thái độ của ngày xưa, không bắt tay và nói chuyện hưu vuợt như trước nữa.

Ông Nam và bà Lan tránh xa cái khu thương mãi có tiệm ăn mà ông bà tuyên bố trúng số. Thế mà thỉnh thoảng có người chạy đến bắt tay ông Nam niêm nở mà hỏi; “Vẫn không thay đổi đời sống gì cả à. Thật đáng khâm phục, khâm phục.” Và họ nghiêng mình trước ông Nam bà Lan. Ông Nam lúm úm bén lèn không biết phải nói năng gì.

Ông Nam được người quen cho biết, vị mục sư nhà thờ trong thành phố nhiều lần đã đem vợ chồng ông ra làm gương khiêm nhường và sống trong sạch giản dị, nói trong các buổi thuyết giảng kinh thánh tại nhà thờ. Cho rằng chính ông Nam bà Lan đã đi đúng đường của Chúa dẫn dắt, có nhiều tiền bạc mà không hoang phí sa đọa. Ông Nam thường bén lèn mỗi khi có người trong vùng nhìn ông với con mắt khâm phục kính mến. Bà Lan thì cười và vénh mặt lên, nói với chồng: “Cứ nhận cái thán phục của thiên hạ đi cho đời thêm vui. Họ hiểu lầm chứ mình có lường gạt, có đối trả ai đâu mà sợ.”

Tuy vậy, ông Nam cũng cảm thấy mình như kẻ lừa bịp, sống không yên và thường nói với vợ: “Mình nên dọn nhà xa thành phố này đi em ạ. Là đa triệu phú giả mạo, anh mệt lấm, trong lòng không yên”.

Năm sau, hai ông bà Nam Lan bán nhà đi nơi khác, trong xóm thì thầm: “Thiệt là những người khiêm tốn hiếm có trên đời”. ■

